

Sygn. akt I C 1120/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2015 roku na rozprawie

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki P. B. kwotę 18.000 zł (osiemnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. ustala iż powódka ponosi koszty procesu w 56% a pozwana w 44% pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1120/13

UZASADNIENIE

P. B. domagała się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 41.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami wysokości ustawowej: - od kwoty 15.000 zł od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty

- od kwoty 26.00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

- ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość

oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 03.02.2012 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowaną była powódka P. B.. Podczas jazdy autobusem na ulicy (...) (...), na wysokości posesji nr (...) motorniczy tramwaju linii (...) wagon nr (...) K. J. podczas manewru cofania nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z jadącym ulicą (...) (...) w kierunku ulicy (...) autobusem komunikacji miejskiej linii (...) marki S. (...) nr rej. (...). W wyniku powyższego powódka doznała obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Wyrokiem (...) z dnia 30.07.2012 r. sygn. akt (...) uznano winną K. J. zarzucanego jej czynu tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk tj. nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Pismem z dnia 04.09.2012 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody pracodawcy motorniczej K. J. - Zakładowi (...) w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę. Na podstawie opinii lekarzy orzeczników sporządzonych na zlecenie pozwanego, ustalili łącznie 7% uszczerbek na zdrowiu powódki. W związku z tym decyzją z dnia 15.11.2012r. oraz z dnia 17.12.2012 r. pozwany przyznał powódce kwotę 2.000 zł tytułem odszkodowania i 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Strona powodowa wskazywała, iż i wskutek przedmiotowego zdarzenia powódka doznała nie tylko znacznych dolegliwości bólowych ale także nieodwracalnych skutków w postaci rozejścia spojenia łonowego, z którego istnieniem związane jest ryzyko wystąpienia komplikacji w trakcie ciąży. Zmuszona była nosić przez wiele miesięcy kołnierz rehabilitacyjny. Do tej pory korzysta z opieki neurologicznej i ortopedycznej oraz zażywa lekarstwa, które przed wypadkiem były zbędne. W dalszym ciągu odczuwa silny ból, który uniemożliwia jej wykonywanie najprostszych czynności życia codziennego, miewa również zawroty głowy. Nie jest w stanie kompleksowo zajmować się dzieckiem, wymaga pomocy osób trzecich. Oprócz urazów fizycznych powódka doznała również urazu psychicznego, lecz się w Poradni zdrowia psychicznego. Podniosła, iż była zatrudniona na podstawie umowy zlecenia w grupie branżowej (...) R. K. w O.. Na skutek wypadku z dnia 03.02.2012r. poszkodowana utraciła zatrudnienie.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W przekonaniu strony pozwanej powództwo nie jest zasadne, gdyż roszczenie jest rażąco wygórowane. Pozwany wskazywał, iż część dolegliwości zgłaszanych przez powódkę jest subiektywna i niesprawdzalna. Zdaniem pozwanego sytuacja rodzinna i majątkowa powódki, samotne wychowywanie dziecka, problemy z uzyskaniem alimentów, brak pracy, brak majątku, środków do życia pozostawianie na utrzymaniu rodziców i chłopaka pozostaje bez związku z przedmiotowym wypadkiem. W ocenie pozwanego wypłacone świadczenie jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę szkody. Podnosił, iż z uwagi na fakt, iż roszczenia za szkody na osobie w zasadzie się nie przedawniają powódka nie ma interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego z szkody mogące powstać w przyszłości w związku z zdarzeniem z dnia 03.02.2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. B. w okresie od 03.10.2011 r. do dnia 31.03.2012 r. była zatrudniona na podstawie umowy zlecenia w grupie branżowej (...) R. K. z siedzibą w O..

/ okoliczność bezsporna nadto dowód: umowa zlecenie –k.29/

W dniu 03.02.2012 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowaną była P. B., pasażerka autobusu komunikacji miejskiej. Na ulicy (...) IV, na wysokości posesji nr (...) motorniczy tramwaju linii (...) wagon nr (...) K. J. podczas manewru cofania nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z jadącym ulicą (...) IV w kierunku ulicy (...) autobusem komunikacji miejskiej linii (...) marki S. (...) nr rej. (...). W wyniku powyższego powódka doznała obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

/okoliczność bezsporna nadto dowód: oświadczenie–k.10, dokumentacja medyczna –k. 35-36, zeznania powódki P. B. –k. 78-79 w zw. z k.282-283, zeznania świadka A. B. (1) –k. 79-80 dokumentacja medyczna- 191-194, akta szkody /

Wyrokiem (...)z dnia 30.07.2012 r. sygn. akt(...) K. J. uznano winną zarzucanego jej czynu tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk - nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

/okoliczność bezsporna nadto dowód: wyrok (...). 8-9, 59-67/

W wyniku zdarzenia z dnia 03.02.2012 r. P. B. doznała wstrząśnienia pnia mózgu, stłuczenia kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowego oraz rozejścia spojenia łonowego. Pomocy medycznej udzielono powódce w szpitalu na Z., gdzie przebywała 10 dni. Po wypisie ze szpitala nosiła kołnierz ortopedyczny przez 3 miesiące. Pobiera zabiegi usprawniające. W kwietniu 2012 r. zakończono leczenie w poradni ortopedycznej.

Urazy te spowodowały znacznie nasilone dolegliwości w postaci zwłaszcza bólów i zawrotów głowy oraz drętwień kończyny górnej prawej, które z czasem pod wpływem stosowanego leczenia zmniejszyły swoje natężenie z wyjątkiem bólów głowy, które stały się przewlekłe. Poszkodowana doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ocenionego przez neurologa na 5%.

W kręgosłupie szyjnym wystąpił przewlekły zespół bólowy wymagający noszenia długi czas kołnierza ortopedycznego i dający do tej pory dolegliwości o mniejszym natężeniu. Przewlekły stan bólowy daje podstawy do uznania 3% długotrwałego uszczerbku ortopedycznego na zdrowiu. Ze strony kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego nie stwierdzono istotnych następstw. Nastąpił pełny powrót funkcji nośnej i dynamicznej kręgosłupa. Brak uszkodzeń mostka. Niewielkie rozejście się spojenia łonowego bez dolegliwości ze strony stawów krzyżowo - biodrowych uzasadnia uznanie 3% trwałego uszczerbku. Łączny uszczerbek z tytułu uszkodzenia układu ruchu wynosi 6%. Leczenie ortopedyczne zakończono. Ze strony ortopedycznej niewielkie rozejście spojenia łonowego nie powinno mieć wpływu na czynność porodową siłami natury.

Wypadek miał negatywny wpływ na stan psychiczny powódki, spowodował u niej wystąpienie reakcji na ciężki stres, a następnie zaburzeń adaptacyjnych jako nerwicowej odpowiedzi na trudną sytuację życiową (lęk, niepokój, zaburzenia snu, koszmarne sny, lumenacje zdarzenia, poczucie krzywdy). Te nerwicowe, sytuacyjne dolegliwości były krótkotrwałe i przejściowe, trwały do roku, powódka nie podjęła z ich powodu leczenia, nie było takiej potrzeby. Nie stwierdzono u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wyniku zdarzenia z dnia 03.02.2012 r. Poszkodowana doznała długotrwałego uszczerbku psychicznego na zdrowiu w wysokości 5%.

Niewielkie rozejście się spojenia łonowego dawało krótkotrwałe pourazowe dolegliwości bólowe, obecny stan nie daje dolegliwości bólowych i nie stanowi przeszkody w ewentualnym porodzie drogami i siłami natury. Brak obrażeń w obrębie narządu rodowego. W zakresie położnictwa – ginekologii nie wystąpił uszczerbek na zdrowiu.

/ dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 162-165, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 216, pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. –k. 109-115, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. –k. 159, 254, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. –k. 213, pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii A. B. (2) –k. 174-175, dokumentacja medyczna - 191-194, 201 pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ginekologii P. M. –k. 231, akta szkody, zeznania powódki P. B. –k. 78-79 w zw. z k.282-283, zeznania świadka A. B. (1) –k. 79-80, zaświadczenie - k.307, opinia z dnia 26.09.2015r. -308/

Pismem z dnia 04.09.2012 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody pracodawcy motorniczej K. J. - Zakładowi (...) w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

/okoliczność bezsporna nadto dowód: pismo z dnia 04.09.2012 r. –k. 11-12/

Pismem z dnia 08.10.2012 r. Zakład (...) w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. poinformowała powoda, iż tabor ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) SA, któremu zostało przekazane zgłoszenie szkody.

/okoliczność bezsporna nadto dowód: pismo z dnia 08.10.2012 r. –k.13/

(...) Spółka Akcyjna w W. w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę. Decyzją z dnia 15.11.2012r. oraz z dnia 17.12.2012r. przyznał P. B. kwotę 2.000 zł tytułem odszkodowania i 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

/okoliczność bezsporna nadto dowód: decyzja z dnia 15.11.2012r. oraz z dnia 17.12.2012r. - k.14-15, opinia kompleksowa –k. 20-28/

Pismem z dnia 04.03.2013 r. P. B. od decyzji z dnia 17.12.2012r. złożyła odwołanie, jednakże bezskutecznie.

/dowód: decyzja z dnia 04.03.2013 - k.16-17, pismo z dnia 20.03.2013r. -k.1819/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

W szczególności poza sporem był fakt zaistnienia zdarzenia, w którym powódka doznała uszczerbku na zdrowiu, legitymacja bierna pozwanego oraz fakt wypłacenia powódce kwoty 2.000 zł tytułem odszkodowania i 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej oraz akt szkody, zeznań powódki P. B. oraz świadka A. B. (1) słuchanej w sprawie oraz opinii biegłych sądowych w zakresie neurologii, psychiatrii, chirurgii urazowej i ortopedii, ginekologii.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania powódki P. B. oraz świadka A. B. (1) uznając, iż są one logiczne, konsekwentne oraz spójne ze sobą. Osoby te dokładnie zrelacjonowały stan zdrowia powódki, wskazywały na przebieg leczenia, który znalazł potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej. Sąd opierając swe ustalenia o zeznania strony powodowej oraz świadka A. B. (1) miał na uwadze więzy rodzinne łączące wskazane powyżej osoby, tym niemniej Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań; również strona pozwana nie podważała wiarygodności zeznań zarówno powódki, jak i świadka.

Strona powodowa wniosła zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych, na skutek których biegli: z zakresu psychiatrii I. Ś. oraz biegły z zakresu neurologii E. M. złożyły pisemne opinie uzupełniające natomiast biegli z zakresu ginekologii P. M. oraz biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii A. B. (2) złożyli na rozprawie w dniu 12.06.2015 r. ustne opinie uzupełniające, w których w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odnieśli. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał te wyjaśnienia za wystarczające.

Powódka dochodziła nin. pozwem zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 41.000 zł oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (...) [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego(...)

Stosownie do art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten należy wszakże rozpatrywać z punktu widzenia art. 435 kc zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi odszkodowania za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (orzecz. SN z dn. 3.10.1969 r.,(...)) (...). W konsekwencji to powódka winna była wykazać szkodę rozumianą jako uszczerbek majątkowy i niemajątkowy, który uzasadniałby przyznanie jej kwot objętych żądaniem pozwu.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia

przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia (...) 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., (...). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., (...) (...)). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., (...)). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., (...) (...)). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., (...)). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., (...), (...)).

Celem ustalenia rozmiarów doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii, chirurgii i ortopedii oraz ginekologii.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrznym niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Niewątpliwie na skutek zdarzenia powódka doznała szeregu dolegliwości zarówno psychicznych, jak i fizycznych. Zdaniem Sądu na etapie postępowania likwidacyjnego stopień uszczerbku, którego doznała powódka, nie został w sposób właściwy oceniony przez pozwaną spółkę. Sąd miał na uwadze, iż na skutek zdarzenia 03.02.2012r. powódka doznała wstrząśnienia pnia mózgu, skręcenia kręgosłupa szyjnego, jak również rozejścia się spojenia łonowego. Te okoliczności zostały potwierdzone opiniami biegłych sądowych. W sprawie ustalono, iż powódka w okresie miesiąca od zdarzenia doznała silnych dolegliwości bólowych i praktycznie musiała leżeć, korzystać z pomocy osób trzecich. Biegła psychiatra stwierdziła u powódki występowanie sytuacji nerwicowych, w związku z tym zdarzeniem występował również lęk przed korzystaniem z komunikacji miejskiej. Wskazać jednak należy, że te dolegliwości uległy wyciszeniu, trwały one do roku od zdarzenia. Rokowania są pozytywne, biegła stwierdziła 5% długotrwały, a nie trwały uszczerbek

na zdrowiu poszkodowanej. Długotrwały uszczerbek to taki, który trwa powyżej 6 miesięcy i który rokuje poprawę. Zdaniem psychiatry te dolegliwości uległy niemal całkowicie wyciszeniu. Natomiast biegła neurolog uznała, iż na skutek wstrząśnienia pnia mózgu u powódki występowały takie dolegliwości jak: drętwienie rąk, zawroty, bóle głowy. Wskazała przy tym, iż te dolegliwości trwały również do roku od wypadku. Zaznaczyła przy tym, iż ból głowy ma charakter uporczywy, przewlekły, z tego tytułu przyznała powódce 5% długotrwałego uszczerbek na zdrowiu.

Co się tyczy biegłego z zakresu ortopedii, stwierdził on rozejście się spojenia łonowego u powódki i w tym zakresie stwierdził 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu, uznając, iż to rozejście się spojenia ma charakter trwały i stan w tym zakresie nie ulegnie w przyszłości zamianie. Natomiast w odniesieniu do kręgosłupa szyjnego uznał, iż dolegliwości ustały i przyznał także 3%, z tym że długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Co więcej w ocenie Sądu uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej, może być jedną z okoliczności, która pozwala określić wysokość zadośćuczynienia, jednak nie może stanowić jedyne i wyłączne kryterium. Nie uwzględnia ani rozmiaru, ani faktu występowania bólu jaki towarzyszy nie tylko powstaniu urazu, ale i późniejszemu jego leczeniu, ale także faktu i rozmiaru powstania cierpień psychicznych, jakie niewątpliwie pojawiają się już w związku z samym tylko faktem udziału w wypadku komunikacyjnym.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze wskazane powyżej opinie, a także zeznania powódki i świadka, które wskazywały na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze również, iż wypadek stanowił traumatyczne przeżycie dla powódki. Zgodnie z opinią biegłej sądowej z zakresu psychiatrii przedmiotowy wypadek spowodował wystąpienie w powódki reakcji na ciężki stres.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na względzie uszczerbek jakiego powódka doznała oraz fakt, że znaczna część z tych dolegliwości już ustała, a trwała w okresie do roku od zdarzenia. W ocenie biegłych jedynym skutkiem występującym do dnia dzisiejszego są uporczywe bóle głowy oraz rozejście się spojenia łonowego. Przy czym należy wskazać, iż w opinii biegłego ginekologa rozejście się spojenia łonowego nie będzie miało wpływu na przebieg ciąży. Natomiast sam przebieg porodu jest zależny od szeregu okoliczności i to w przypadku powódki, jak i kobiety, która nie doznała ww. obrażenia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż kwota 18.000 zł jest kwotą adekwatną doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, przy uwzględnieniu faktu, iż otrzymała ona od pozwanego kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Mając na względzie powyższe Sąd na mocy art. 444 §1 kc w zw. 445 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w punkcie I sentencji, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Sąd na podstawie art. 481 §§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. przyznał powódce odsetki od kwoty 18.000 zł od dnia 13.11.2013 r. do dnia zapłaty, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia doręczenia pozwu stronie przeciwnej. Pozew został doręczony pozwanemu w dniu 12.11.2013 r., zatem zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 13.11.2013 r. do dnia zapłaty, mając na uwadze, iż przed wytoczeniem powództwa powódka wzywała pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z kolei art. 817 § 1 k.c. stanowi, iż ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Natomiast zgodnie z § 2 tego przepisu, gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Zasądzenie określonego świadczenia z art. 444 § 2 kc nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia (uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 1970 r., (...) (...) , tym niemniej Sąd w przedmiotowej sprawie nie znalazł jednak podstaw do ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki doznanych przez powódkę obrażeń mogących pojawić się w przyszłości. Sąd nie orzekł o odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, biorąc pod uwagę opinie biegłych sądowych, z których wynika, iż rokowania co do następstw wypadku są dobre. Strona powodowa nie zdołała skutecznie poważyć opinii biegłych sądowych. Po złożeniu przez biegłych sądowych uzupełniających opinii w sprawie, nie wniosła do nich zastrzeżeń. Zdaniem Sądu skoro powódka żądała ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość to na niej ciążył obowiązek wykazania, że w przyszłości jej stan zdrowia na skutek urazów powypadkowych może ulec pogorszeniu, czego jednak nie zrobiła. W tym miejscu należy podnieść, że roszczeniu temu nie grozi przedawnienie, zatem, w ocenie Sądu, aktualnie powódka nie ma interesu prawnego w ustalaniu odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając kosztami procesu powódkę w 56%, a pozwanego w 44 %, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu na mocy art. 108 § 1 k.p.c

Zarządzenia:

1. (...),
2. (...)
3. (...)